

Puhuja puhui kauniisti, hartaasti ja pitkään, sanomatta yhtään mitään. Mietin, mikä minussa on vikana, kun en saa tuosta mitään irti. Asiat toistavat itseään ja ovat itsestäänselvyyksiä, ja minä kärvistelen tuskaisena penkissä. – Onko tuttu tunne? Valtaako sinutkin toisinaan sanomaton elämän kaipuu ja jano päästä elämän veden syviin virtoihin?

Menin yksinäiseen paikkaan, pidin itselleni saarnan, voidellun ja innokkaan. Julistin uutta ja tuoretta sanomaa, sellaista, mitä sisimpäni janosi. Uskoni vahvistui, henkeni kiitti ja ylistyslaulu soi sielussani! Sen keskellä havahduin, - mitä olen tehnyt niiden eteen, jotka seurakunnassa julistavat? Olenko rukoillut ja paastonnut heidän puolestaan, kannustanut ja innoittanut heitä läsnäolollani? Entä, olenko uskonut heidän asiansa Jumalalle, Hänelle joka kansakuntaa liikuttaa ja tekee voimallisia tekoja, ihmeitä ilman määrää? Olenko siunannut sananjulistajaa, pyytäen hänelle avoimia elävän veden virtoja ja väkevää voittoa?

Mietteissäni ajauduin ajattelemaan omaa elämäntarkoitustani. Kuinka monessa tuhannessa kokouksessa olenkaan istunut elämäni aikana, aina odottaen saavani jotain sieltä. Kuinka hyvä on olla armahdettujen parissa - itsekini armoa tarvitsevana - mutta onko tehtäväni olla vain *penkin täytettä*, rivikristittyinä, joka osaa ainoastaan istua ja arvostella toisten puhumisia ja laulamisia?

Toisaalta ajattelen, kuinka nopeasti saarnan aiheet ja niiden yksityiskohdat unohtuvatkaan mielestäni. Saatan ajatella, kuinka valtava ja hyvä puhe oli, mutta en vain saa päähäni edes sen teemaa, en sen punaista lankaa. *Onko sinulle käynyt*

niin nolosti, että kokouksesta tultuasi joku on kysynyt, "mitä siellä puhuttiin," etkä ole saanut vastattua, kun et edes sitä muista?! - Olen miettinyt, että täytyy olla jotain muutakin kuin paljot puheet ja unohtuvat tekstien aiheet. Ehkäpä tarkoituksellista

*olisi nähdä suurempia kokonaisuuksia, elämän todellista suuntaa ja hengellisiä syvyyksiä. Voisinko löytää Jeesuksen luonteenpiirteitä enemmän elämästäni, vaikkapa aloittaen lempeydestä? Voisiko seurakunta, saarnat, laulut, rukoukseni ja paastoamiseni vaikuttaa Jeesuksen tahdonmukaista lempeyttä, joka olisi saanut alkunsa Pyhän Hengen sydämiimme vuodattaman rakkauden kautta vaikuttavasta uskosta? Entäpä, jos vahvistaisin hervonneet polvet ja lähtisin ihmisen luokse, joka niin kipeästi tarvitsee rohkaisua ja kannustusta? Jospa olisin hänelle veli, joka rakastaa, ollen hiljaa vierellä, ilman yhtään vaatimusta tai painolastin asettamista hänen harteilleen? - *Luulisin, että juuri sille olisi kovasti kysyntää, eikä minunkaan tarvitsisi olla toimettomana kuunnellen "turhanpäiväisiä klapotuksia."**

Haluan mennä seurakuntani keskelle ajatellen, mitä Pyhä Henki tahtois tehdä minussa. Jospa Herra lähettäisi palvelijansa kautta sanan, joka toteutuu vuoden varmasti! Tiedänhän sen, että *Herran sanat käyvät kaikki toteen, eivätkä tyhjänä palaa.* Jospa palaisin jälleen yksinkertaiseen evankeliumiin ([1.Tim.6:3-4](#)) - uskossa ja luottamuksessa - *etsien ennen kaikkea Jumalan Valtakuntaa ja Hänen vanhurskasta tahtoaan, niin* - luottaen myös lupaukseen - *kaikki muukin annetaan siinä ohessa.* Oi, jospa säilyttäisin aina tämän uskon näyn ja luottamuksen Jeesuksen huolenpitoon. *Kaiken voin Hänessä*, niin yksinkertaista se on!

Voisinko nähdä enemmän myös seurakunnan olemuksessa Kristuksen muotoa, Hänen tarkoituksellisuuttaan nimensä asuinsijana maanpäällä? Miten innoittavaa uskovon onkaan tulla seurakunnan keskelle, tajutessaan olevansa siinä Kristusruumiissa ja sen osallisuudessa. Ei ihme, että *Psalmisti* innoissaan lauloi; *"Minä iloitsin, kun minulle sanottiin, menkäämme Herran huoneeseen!"* - Minut valtasi sanomattoman suuri innostus ja jopa malttamattomuus, jospa pääsisin jo Jeesuksen ruumiin osallisuuteen! Jospa saisin jo osallistua leivän murtamiseen, saisin nähdä veljiäni ja sisaria, jotka niin rakastavat Jeesusta ja aina tulevat iloiten Herran huoneeseen!

Mielen ja hengen uudistumisen kautta saan siis nähdä jumalisiä salaisuuksia seurakunnan keskellä. Olen valinnut paikalla, kuuntelenko *"turhaa klapotusta"* omassa sydämessäni, vaiko Pyhän Hengen ihmeellistä ja suloista ääntä? Entäpä, jos minua vain koetellaan, jaksaisinko kaikesta huolimatta kiinnittää katseeni ja luottamukseni Jeesukseen, joka hetki ja joka päivä? - Entäpä minua kiusaavat ihmiset ja heidän juonensa? Olisiko sekin vain Jumalan johdatusta, että kaikessa oppisin luottamaan Jeesukseen, sanokoon syyttävät ja soimaavat ihmiset mitä hyvänsä? - Enkö olekin antanut elämäni Jeesukselle? Eikö se tarkoita minua, että kaikkineen päivineen, tunteinani, mielihoineni, turhaantumisineni, kiussattuna, väärinymmärrettyinä, ahdistettuna ja epätoivoisenakin olen kokonaisuudessaan Jeesuksen omaisuutta! Ajattelepa, että syillisyytenikin kuuluu Jeesukselle! Kuulua epäonnistumisenikin ja erehtyvät ajatuksienikin! - Ja sitten katsellesani uskovia ympärilläni, pappeja puhumassa, laulajia laulamassa, kukin omalla tyyllillään, mutta Jeesukselle kuuluvana! - Voisinko syyttää heitä, Jeesuksen ristin varjossa työtään niin tarmokkaasti tekeviä rakkaita veljiäni ja sisaria? Silloinhan syytökseni osuisi Jeesukseen, synnittömään ja puhtaaseen Karitsaan. - Niinpä minä nyt iloitsen seurakunnasta, Herran suuresta armosta ja siitä, että minäkin saan astella pyhien joukkoon - täysin ansiottomana palvelijana.

Älä lähde kokouksiin ymmärtämättä seurakunnan todellista olemusta. Uskotko, että Jumala ei ole inhimillinen - me inhimilliset ihmiset voimme olla jumalasia. Tarkoiton, että tullessasi Herran huoneeseen, voit **unohtaa maailman tavat** käsillä asioita, syyllisyyksiä, epäonnistumisia, voittoja, tappioita, iloja ja suruja. Seurakunta on ensisijaisesti **Jeesuksen kohtamisen paikka**. Vasta sitten saattaisimme rakentaa yhteisestä uskostamme. *Seurustelukerhoja juorua misineen* voisi perustaa muualle, että seurakunta olisi **pyhitetty Jumalan palvelukseen**, kunnioitukseen ja hengellisten ulottuvuuksien kasvattamiseen. Vaikka seurakuntaa luonnehditaan sosiaalisesti yhteiseksi, sen syvin olemus ei ole inhimillisessä seurustelussa toinen toistemme kanssa. Juuri tämän näkemisen puuttumisesta syntyvät eripurat, riidat ja *kuppikunnat*. **Inhimillisuus ei koskaan korvaa jumaluutta** ja Jeesuksen tunteuksesta syntyvää rakkautta ja rauhaa. Vaikka olemme inhimillisiä - luotuina sellaisiksi - meidän on käsitettävä jumalisuuden eri muotoa. Se ei mukaudu tämän maailmanajan mukaan, (*Room.12:2*) vaan sen lähde on Jumalan pyhyydessä, kunniasa, ikuisessa Kuninkuudessa ja Kaikkivaltiuudessa. Ilman Jeesukselle antautunutta ja pyhitettyä sydäntä, katselet ympärillesi inhimillisin silmin ja näetkin vain silloin inhimillisen arvomaailman.

"Usko "on kuin silmä, joka näkee jumalisen toivon kautta valkeisiin vaatteisiin puetetut ja Jeesuksen Verellä lunastetut ja vanhurskautetun joukon - täynnä tulevaisuuden ja kirkkauden toivoa. Ilman tällaista uskoa, pysähdy, mieti ja etsi Herran kasvojen edessä Hengen elämää sydämeesi. Älä kulje kokouksissa istumassa vain muodon vuoksi, ellet löydä sisimmästäsi **todellista uskoa Jeesukseen**. Etsi sitä ja löydettyäsi elä sitä todeksi, niin seurakunnassa, kuin ulkopuolellakin. Eräänä päivänä et edes kuule *"turhaa klapotusta,"* vaan rukoilet silloin uskon rukouksia, tutkit Jumalan valtasuuruutta ja ylistät sydämessäsi Hänen sanomatonta kirkkauttaan! - Tullessasi Jeesuksen kanssa seurakunnan keskelle, näet, miten elävä ja voideltu onkaan tuo pyhien joukko! Vain Jeesus avaa sydämesi uskolle, armolle, laupaudelle, pitkämielisyydelle, helläsydämisyydelle, sanalle, lupauksille, toivolle, pyhyydelle ja kunnialle. Hänen kanssaan kohtaat vihollisesi voittajana, ja Hänessä löydät yltykälläisen elämän. Jeesuksen seurassa opit kuolemaan *inhimillisille ajatuksille "turhista klapotteista,"* toisten vajavaisuuksista ja osaamattomuuksista. Mieti uskosi perustaa, **rakennatko hengellisen elämäsi** vikalistoista, ohjelmien esittämisistä, tunnelmallisista musiikkiesityksistä, toisten sanomisista ja olemisista, vai JEESUKSEN PYHÄSTÄ LÄSNÄOLOSTA?

Tiedän, että toisinaan on hyvin vaikeaa päästää irti totutusta ajattelutavasta ja suhtautumisesta seurakuntaa ja toisiakin ihmisiä kohtaan, - mutta tiedän myös kokemuksesta, miten rikkaan ja innoittavan elämän mielen ja hengen uudistuminen tuo tullessaan. Uskallatko tarttua kanssani siihen toivoon ja elämään? - Vaikkakin pienin askelin ja tapaus kerrallaan, aloita kanssani murtaamaan jumalisten siunauksien patoja. Tule uskossa ja luottamuksessa Jeesuksen kasvojen eteen, iloiten ja riemuiten Hänen voimastaan ja mahdollisuuksista muutoksiin, niin itsemme, kuin ympäristössämme. Uskothan kanssani, että Jeesus on enemmän, kuin inhimilliset ajatuksemme ja kykymme? - Tartu siihen ja katso, millaisiin elämän veden virtoihin Hän sinutkin vie - missä sitten kuljetkin!

"Niin me, vaikka meitä on monta, **olemme Kristuksessa yksi ruumis**, ollen kukin toistemme jäseniä. Meillä on **erilaisia** armolahjoja saamamme armon mukaan: Jos jollakin on profetoimisen lahja, käyttäköön sitä yhtäpitävästi uskottavan totuuden kanssa. Jos palveluvirka, tehköön samoin. Jos joku opettaa, opettamisessaan; jos kehottaa, kehottamisessaan. Joka jakelee omastaan, tehköön sen alttiisti. Joka on johtaja, johtakoon toimillisesti. Joka harjoittaa laupeutta, tehköön sen iloiten. Olkoon rakkaus vilpitön, kammokaa pahaa, **pitäytykää siihen, mikä on hyvää**. Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämisistä toisianne kohtaan. **Toistenne kunnioittamisessa kilpaikaa** keskenänne. Room.12:5-10[*JKR]

